

İlhan YÜCE

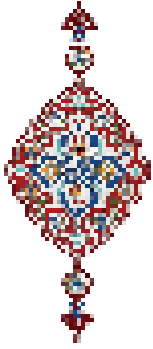
(1934 - 2019)

İlhan Yüce ağabey 1934 Denizli doğumludur. Daha on yaşında iken çocuk gözüyle Üstad Bediüzzaman Hazretlerini gören İlhan Ağabey, 1955 senesinde astsubay olarak ordu saflarına katılır ve aynı sene içinde Risale-i Nur'ları tanımakla müşerref olur. İlhan Yüce, 1959 yılında Bediüzzaman Hazretlerini Ankara Beyrut Palas Oteli'nde ziyaret eder ve duasını alır. Bediüzzaman Hazretlerinin yakın talebelerinden Said Özdemir'in kız kardeşi ile evli olan İlhan Yüce, 1977 yılında emekli olmuş ve Ankara'ya yerleşmiştir.

İlhan Yüce Anlatıyor:

1934 senesine Denizli'de doğdum. Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri 1943 Denizli Mahkemesi dolayısıyla şehrimizde bulunduğu, on yaşında iken Üstad'ı gördüm. Bizim evimiz mahkemeye yakın, cadde üzerinde idi. Üstad ve talebelerini hapisneden mahkemeye gelip giderken görüyordum. Elleri kelepçeli üçerli, dörderli grublar halinde götürüyorlardı onları. Birkaç metre önümden geçerler, ben kaldırımda durup garip garip bakardım onlara. Hatta çocuk aklımla: "Bunlara da talebe diyorlar; nasıl oluyor bu iş, böyle yaşlı talebe mi olur" diye düşünürdüm kendi kendime.

Ben o yaşında namazımı kılar, dini şeyler arardım, meraklıydım. Hasan Feyzi Ağabey Dört çeşme Camiinde vaaz eder, ben onu dinlemeye giderdim. Hasan Feyzi Ağabey çok tesirli konuşur, cemaati hüngür hüngür aplatırdı. Bir de ben Denizli'de iken Hulusi ağabey Denizli Askerlik Şube Reisiydi. Babam beni O'na da götürdü, ama o yaşım da pek bir şey anlayamazdım.

Risaleler Aşkla Okununca Açılıyordu İnsana

1955 senesinde Havacı Astsubay olarak ordu saflarına katıldım. Bandırma, Kayseri, Merzifon, Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'da görev yaptım. Risale-i Nur'u 21 yaşında iken 1955 senesinde ilk görev yerim Bandırma'da tanıdım. Astsubay olarak orada bulunuyordum. Bir gün bir rüya gördüm. Bir pınar'ın başındayım, birisi geldi; "Bu pınardan su iç" dedi. İçtim. Bir müddet sonra baktım ki rüyada gördüğüm aynı şahıs Diyarbakır'dan yanımıza tayin olmuş, geldi. Bir gün onu Alay Camisinde namaz kılarırken gördüm. "Mutlaka bunda bir iş var" dedim. Tanışmak istedim, ama ben yaşıyorum, o benden kaçıyor. Beni istihbaratçı zannediyor, çekiniyordu benden. Çeşitli yollar denedim, çalıştığım yere götürdüm, çay ısmarladım; fakat yok, bir türlü yaşmıyor bana. Aylar geçtikten sonra kendisine açıkça, "ben öyle bir vazifeli değilim" dedim. Bana güvendi; "Bende kitaplar var, seninle şehirde buluşalım" dedi.

Bu zatın ismi Yaşar Seçkin'di. O benden on yaş büyüktü. Aslında kendisi

dedi. Ve o para hemen geldi. Tabi bütün bunlar Allah'ın inayetiyle oluyordu. Allah'ın böyle inayetleri çok oldu bize...

Paşa Dâhil Bütün Komutanlar Zelzeleyi Benden Bildiler

Sene 1961'de 60 ihtilalinden sonra Ankara'da bir nöbet meselesi oldu. Bir binbaşı bana makinist nöbeti tutturmak istedi. Ben tutmak istemedim. Çünkü paraşütçüydüm ben; uçak karşılamayı, yakıtını doldurmayı bilmem, onun uzmanları ayrıdır. "Ben bunları bilmem" deyince iş büyüdü. Binbaşı odanın içinde bana bağırıp çağırmaya başladı. İşte tam o sırada bir zelzele koptu ki, hiç durmuyordu. Bizim bildiğimiz zelzele 3-5 saniye sallar dururdu. Ama bu hiç durmadan sallıyordu. Orada bir soba var, tangır tungur gidip geliyordu boruları. Ben de korktum tabi zelzeleden. Zaten kendimden geçmişim. Onlar da çok korktular. Paşa dahil hepsi geldi odaya doldular. Ben ayakta duruyordum. Paşa geldi: "Ne yapıyorsun İlhan?" demeye başladı. "Ben bir şey yapmıyorum" dedim. Meğer zelzeleyi benden bilmişler. Sonra ben bu fırsatta çıktım gittim dışarıya. Daha sonra bizim kardeşlerden Başçavuş Mehmet Akif'ten duydum. Paşa, "getir o kırmızı kitapları oku" demiş.

Pilotun Kaskında Gördüğüm Akrep Allah'ın Bir İnayeti Oldu

1965 yılında Merzifon'dan Diyarbakır'a sürgün gittim. Bu sebeple herkes bizden kaçıyordu. Arkadaşlar tedbir için bana: "Sen takip ediliyorsun bize gelme" dediler. Ben de: "Tamam, madem öyle gelmeyeyim ne olacak" dedim. Benim işim paraşütlere bakmaktı. Ben her şeyi dikkatli yapardım. Filo komutanım vardı. Severdi beni. "Yahu biz oturuyoruz, bu çalışıyor" derdi. Ben hem kendi işlerimi, hem de filonun işlerini yapardım. 35 tane pilot vardı. Bir gün kasklarının içine bakarken baktım birinin içine akrep girmiş. Maskeyi çıkarmak için elimi içine soktum, fırladı yüzüme doğru. Allah'tan kendimi hemen geriye attım, yoksa yüzüme yapışıp sokacaktı. Pilotları çağırdım, bunu gösterdim. Bakın kaskların içinde buldum, kasklarınızı kayalık, taşlık yerlere koymayın" dedim. "Hemen hangi kaskın içindeydi" diye sordular bana. Pilotlara birden bir emir çıktığında kaskın içine bakmadan takip hemen hızla uçaklara giderlerdi. Akrep pilotu soktu mu kendisi de gider, uçağı da giderdi. Çok sevindiler. Filo komutanı çok takdir etti beni. Hatta Diyarbakır çok sıcaktır, gelir bazen bana git derdi. "Ben nereye gideceğim?" dediğimde, evine git derdi. Filo komutanı arabasını da bana verir işlerimizi yap gör" derdi. Halbuki komutan arabasını verir mi hiç. Ben o arabayla filonun işlerini, görürdüm. Tabi beni arabanın içinde görünce "komutan geliyor" deyip; arkadaşlar hepsi selam duruyordu. Artık beni böyle görünce yanıma gelmeye başladılar.

İlhan Yüce'ye
verilen askeri
kimlik

Eskişehir'de tarikat halifesiymiş. Beni önce şehirde deniz kenarına götürdü. Kitaplardan da getirmiş, okuyuverdi ve Risalelerin mahiyetinden bahsetti. Sonra beni evine götürdü. Orada tekrar bir şeyler anlattı bana. Bana biraz kitap verdi. Tabi o zamanlar daha matbaada basılmış eser yok, daktilo ile yazılmış teksir edilmiş kitaplardı. Bir tane kitap veriyor, mesela 'Gençlik Rehberi'ni bir günde bitiriyordum ben. Evi de bana uzaktı, yarım saat yürüyüp kitabı değiştiriyordum. O zaman daha bir aşkla okuyorduk biz bu kitapları... Risaleler aşkla okununca açılıyordu insana. Artık Yaşar ağabeyin evinde toplanıp dersler yapmaya başladık. Hizmete benden başladı, ama etrafları da dolaşıyordu devamlı. Cemaat çoğaldıkça çoğaldı. Kısa zamanda elli kişi kadar olmuştuk. O bizim hatalarımız veya yanlış hareketlerimiz olduğunda Risalelerden açıp okur, yüzümüze vurmazdı. Sefahate ve ahlaksızlığa karşı. İhlasla okuduğu için herkes sinemayı, tiyatroyu, içkiyi, kumarı, açık saçıklığı bıraktı tesir etti dersler bize. Ruhlarımız beslendikçe, huylarımız düzelmeye başladı. Risale-i Nur öyle bir eser ki; Allah, peygamber sevgisi bir ise, onu yüze çıkarıyordu. Dolayısıyla Allah'ın rızasını kazanmak için Sünnete uymayı öğretiyordu.

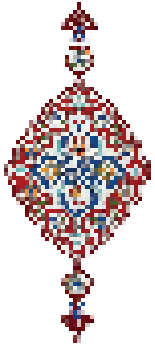
Üstad Bilhassa Uhuvvete Çalışmamızı Söyledi Bize

1959 senesinde Üstad Hazretleri Ankara'ya gelmiş, Beyrut Palas otelinde kalıyordu. Bizi sabah namazından sonra çağırırdı. Biz on beş kişiydik. Dört beş kişi üniversite talebesi, iki üç kişi astsubay, Said Özdemir Ağabey dahil, esnaflarla beraber hepimiz on beş kişiydik. O, Tarihçe-i Hayat'ta merdivende çekilmiş resim var ya, işte onlarla beraber gittik biz. Ben o fotoğrafın çekildiği anda oradaydım, fakat arkalarda kaldığımdan çıkmamışım. Üstad bizi kaldığı odasında

karşladı. Ayaküstü ders verdi bize: “Kardeşlerim artık Kominizim ve masonluğun beli kırılmıştır. Bundan sonra bir şey yapamayacaklardı. Korkmayın.” dedi. Masonluk ve komünistlik o zaman her tarafı sarmıştı. “Bundan sonra Risale-i Nur’un neşri bitmiştir, yeni telif yoktur. Bundan sonra vazifemiz uhuvvete çalışmaktır. Sizi üç Said olarak kabul ediyorum” dedi. O sırada Ankara’da matbaa yoluyla neşriyata çalışılıyordu. Onun için böyle dedi herhalde. Hiç unutmam, Üstad bilhassa uhuvvete çalışmayı söyledi bize... hususan bunu söyledi. Ben bir ara Üstad’ın yüzüne bakıyordum. Başını kaldırdı göz göze geldik. Hemen başımı yere eğdim. Nasıl güneşe bakamazsın, aynı onun gibi yüzüne bakamazsın Üstad’ın... Onun gözüne bakamazsın. Herkesin gözüne rahatça bakabilirsin ama, ona bakılamazdı. Üstad o yaşta hala dinamik bir vaziyette idi. Sabah namazından sonra olduğu için, otelin çevresinde kalabalık falan yoktu. Kimse yoktu etrafta...

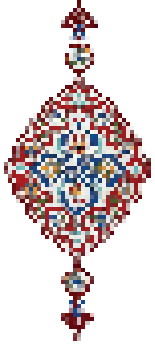
Hapisten Çıkmak İstemedim

1960 ihtilalinden üç ay evvel beni 163. maddeden askeri hapishanede hapsedmişlerdi. Bir evde, benim ismimin de yazılı olduğu bir mektup bulmuşlar. Beni 163. maddeden askerî mahkeme mahkum etti. Dokuz ay hapishanede kaldım. Tabi benim bir suçum yok. Son duruşmama Avukat Bekir Berk ağabey geldi. Mahkemeye çıktığımda, mahkeme başkanı; “ne diyorsun?” dedi. Beratımı istiyorum desem beraat ettirecekler. Ben: “Askeriyede Risale-i Nur’ların serbestçe okunmasını istiyorum” dedim. Bekir ağabey avukatımdı. O sırada bana “sus” diye seslendi. Sonra bu hakimleri ve savcıyı değiştirdiler. Önceki hakimler müsbetti. Daha ağır ceza vermek için; 163. Maddeden çıkartıp, şahsî nüfuz temini maddesinin şumulüne soktular beni. Yani ona göre daha ağır bir ceza istediler. Halbuki kanuna aykırıymış bu... Bir ceza alana, yeniden bir ceza ile verilemezmiş. O zaman ihtilal yeni olmuştu. Her şeye itiraz edip düzelten Avukat Bekir ağabey, nedense orada buna seslenmedi. Hatta Necdet Doğanata da vardı. Neticede bana bir sene hapis ve ordudan ihraç cezası verdiler. Sonra ihtilalciler bir af çıkarmışlar. Savcı bana: “Af çıktı, bir dilekçe ver de seni çıkaracağım” dedi. Ben yazmadım. Hapishanede rahatım iyiydi. Allah orada bana ‘Ehl-i Kehf’ uykusu gibi bir uyku vermişti. İhtiyarî olmayan bir uyku. Öyle tatlı bir uyku ki artık onun tadını tarif edemem, anlatamam. Ashab-ı Kehf’in ki gibi böyle tatlı bir uykuyu nerede bulacaksın başka yerde. Onun için ben hapisten çıkmak istemedim. Savcı on beş gün sonra yanıma geldi: “Yahu ben sana dilekçe yaz demiştim, sen yazmadın” dedi. Beni aldı götürdü bürosunda kendisi yazdı. Bir de gözümün içine bakarak: “Bu sana Allah’ın bir inayetidir. Ben sana daha ağır ceza verdirmek için maddeyi değiştirmiş, 163. maddeden çıkartmış başka maddeye geçirmiştim, af bütün maddelere vurdu 163. maddeyi kapsama almadı; biz daha ağır ceza verelim derken sen de affa uğradın” dedi. Seneler sonra öğrendim ki, o savcı da namaza başlamış. Hapisten çıktım, beş kuruş yok cebimde. Askeriyenin Maliye müdürü vardır, ayrı bir yerde. Bu adam beni rüyasında görüyor. Ben onu tanımam, o beni tanımaz. Telefon etti bana: “Ben rüyamda seni gördüm, bir daha uyuyamadım, kanun kitaplarını karıştırdım, bir madde buldum, o maddeye göre senin dokuz aylık maaşını vereceğiz”

**İlhan Ağabey sonradan
26. dönem milletvekili
olan oğlu Said Yüce ile**

Tespîh Takke Davası ve Bir İnyet

Diyarbakır'da bir tertiple, nurcu diye beni atmak istiyorlardı. Bir gün beni merkez komutanlığına çağırıldılar. Ben içeri girmeden evvel bir asker çıktı karşıma; bana: "Başçavuşum kendine dikkat et!" dedi. Halbuki üst makamların bileceği bir şeydi böyle şeyler; bu asker nasıl biliyordu; taaccüp ettim; biraz da ürktüm tabî. Beni içeri aldılar.

Merkez komutanı, hoş geldin falan deyip beni oturttu. Paşa da diğer odada... Merkez Komutanı, "biz dindarları severiz" deyip cebinden bir 'Küçük Sözler' çıkardı, başladı okumaya. Bana, arada bir "anlıyor musun?" diye soruyordu; anladım ki beni tuzağa düşürmek istiyordu. "Yok anlamıyorum" dedim. Bu şekilde yarım saat kadar benden laf almaya çalıştı. Sonunda, "üstünde kitap var mı?" dedi. "Yok" deyince beni ayağa kaldırıp üstümü aradılar. Cebimden tespih ve takke çıktı. Suç aleti olarak masanın üzerine koydu onları ve beni tespih ve takke bulundurmaktan dolayı mahkemeye verdi. Sonra paşa geldi ve bana epey bağırdı çağırdı. O Paşa Faruk Güventürk'müş meğer. Beni hapse attırdı. Sonra askeri hapishaneye geldi. Parmaklıkların arkasından bana ve Bediüzzaman Hazretlerine ağır hakaretler etti. "Hadi gelsin Said Nursî kurtarsın seni buradan." Dedi. O akşam orada bir hâdise oluyor. Askeri gazinoda Vali, komutan ve Belediye Başkanı yemek yerlerken aralarında bir tartışma çıkıyor. Birbirlerine silah çekiyorlar. Ve onun tayinini çıkarıyorlar. Sonra ertesi gün beni hapisten çıkardılar. Sonradan İstanbul'a tayin oldum; bu tespih takke mahkemesi için Diyarbakır'a kaç sefer geldim gittim, artık sayısını bilmiyorum. O beni ikaz eden asker belki de evliyullahtan birisiydi. Üstad Hazretleri de yirmi yerde ölümden kurtulmuş inayetle. Menfî hareket olmamak şartıyla, talebeleri de inayete mazhardır inşallah.

Çamaşır Makinesinden Gelen Ses

İstanbul'da 1967-71 yılları arasında dört sene kaldım. Sonra 1977'de emekliliğime az bir zaman kala, Vakıfların Taşdelen Su Fabrikası Müdürü olarak tekrar gittim İstanbul'a. İstanbul'da görev yaparken

Zübeyir, Tâhirî, Bekir Ağabeylerin çamaşırlarını bizim evde yıkardık. Hanım Çamaşır makinesinde onların çamaşırlarını yıkardı. Bir seferinde Zübeyir Ağabeyin çamaşırları yıkanıyordu. Hanım, çamaşır yıkılırken beni çağırdı: “Gel bak sen de dinle” dedi. Çamaşır makinesinden; “Lâ İlahe İllallah” diye tatlı bir sesle, insan lisaniyle bir zikir sesi geliyordu. Bunlar çok garip hadiselerdir. Zübeyir ağabeyle çok beraberliğim olmuştu. 1962 senesinde ben Ankara’da görev yaparken bekar ve 25 yaşlarındaydım, beni yanlış yerlere gitmesin diye takip ederdi... Bu Üstadın yetiştirdiği ağabeyler kalpten geçenleri de bilirlerdi.

Annem Bilmeden Hizmete Mani Oluyordu

Sene 1958, Sincan’da oturuyorum... O zaman Ankara’da kitap baskı işleri vardı. Bir Pazar günüydü, hizmete gidiyordum. Anam namazlarını kıldığı halde, bilmediğinden ve şefkatinden; “Ben seni şikâyet edeceğim” dedi ve arkamdan gelmeye başladı. Otuz kırk metre kadar gittik, şöyle arkama bir baktım, hemen yığıldı kaldı oraya. Düşme değil ama, ayağına bir sızı girdi yürüyemiyor. Artık döndüm, eve yatırdım. İki ay ayağa kalkamadı. “Oğlum bana dua et” dedi. Bilmediğinden söylüyordu. Sonra iyileşti. 1982’de anamı yanıma getirdim. Benim oğlan Said İlahiyatta okuyordu. Dindar arkadaşları eve geliyor, beraber ders yapıyorlardı. Bir ara anam onların gelmesini istemedi. O sırada saçını asılmışlar birileri. Rüyasında değil, uyanırken. Kimin asıldığı belli değil. Gaibden... Aklıma geldi, “Ana sen unuttun mu, hani hastalanmıştın?” Bu hadise birkaç kere tekerrür edince: “Ana sen bunlara karışma, yoksa seni rahat bırakmaz bunlar” dedim. Sonra korktu ve karışmaz oldu. Babam eski lise mezunu kültürlü bir insandı. Namaz kılmaz ama benim kılmamdan çok hoşlanırdı. Sabah namazına bile beni camiye kendisi yollardı. Ben sonraları ona Risale-i Nur’dan namaza dair bir mektup yazdım. Bana, “Oğlum çok mütehas-sis oldum (çok duygulandım) diye bir cevap yazmış. Ben mektuptaki mütehas-sis kelimesini her nasılsa ‘müteessir oldum’ diye okumuşum. Allah Allah niye müteessir oldu diye çok üzülmüştüm. Sonra öğrendim ki; babam namaza başlamış, beş vakit camiden çıkmaz olmuş.

